

Drží se pod paží, domů se vedou,
domov je nádraží s čekárnou hnědou.
Hnědou jak funebrák, co smůlu nosí,
po tmě a po špičkách, vklouznou tam bosí

Prostřený stůl, do rány sůl
a padání víček a hodin co tikají
o,o,o,o.

Svědék se červená a matky blednou,
věrná či nevěrná, tak ještě jednou.
Naposled se vás ptám z lásky či bez ní,
někdy vše spálí mráz a odvane sníh.

Z kamarádů jen přátelé
a dohadům po třídě poslední zvonění, zvonění
o,o,o,o.

Jeden se obhájí, odvahu sbírá,
s ničím se netají, límeček spíná.
A schody po dvou (a schody po dvou) sotva je vnímá
letí tou chodbou, rád zapomíná.

Na prostřený stůl, života půl
a padání víček a hodin, co tikají.
o,o,o,o.

Zpráva je úřední, taky tak studená,
ulice polední, pustá a znuděná.
Už ji to nebaví, padat jak kamení,
lidi se nezdraví, smutní a znavení.

Prostřený stůl (z kamarádů), života půl (jen přátelé)
a padání víček a hodin, co tikají
o,o,o,o.